Chlapec od cirkusu, který zametal před stanem, jim ukázal maringotku pana ředitele. Bylo zvláštní, že z ní na několika místech kapala voda.

„Chvíli počkáme, pan ředitel se sprchuje," usoudil pan Špejlička, ale chlapec řekl:

„Pan ředitel se nesprchuje. Pan ředitel pláče. Utekl nám klaun Gustav."

Pan Špejlička zajásal:

„To znamená, že jdeme jako na zavolanou!" A už ťukal na dveře maringotky.

„Komická dvojice?" zvolal ředitel cirkusu, a sotva otřel slzy od zármutku, hned mu po tvářích kanuly slzy štěstí. „To je přinejmenším ohromné!" řekl. „Jelikož však nemáme čas na zkoušení, pojedete rovnou naostro."

Odpolední program pro děti a mládež právě začínal.

„Pane Špejličko," zašeptal pan Buřtík pln úzkosti, „co vlastně budeme předvádět?"

„Stoupneme si vedle sebe, a nikdo se smíchy neudrží," uklidnil ho pan Špejlička.

A to už je pan ředitel postrčil do manéže. Když je děti spatřily, ozval se opravdu smích. Ale za chvilku ustal. Každý dychtivě čekal, co ti dva předvedou. Nepředváděli však nic.

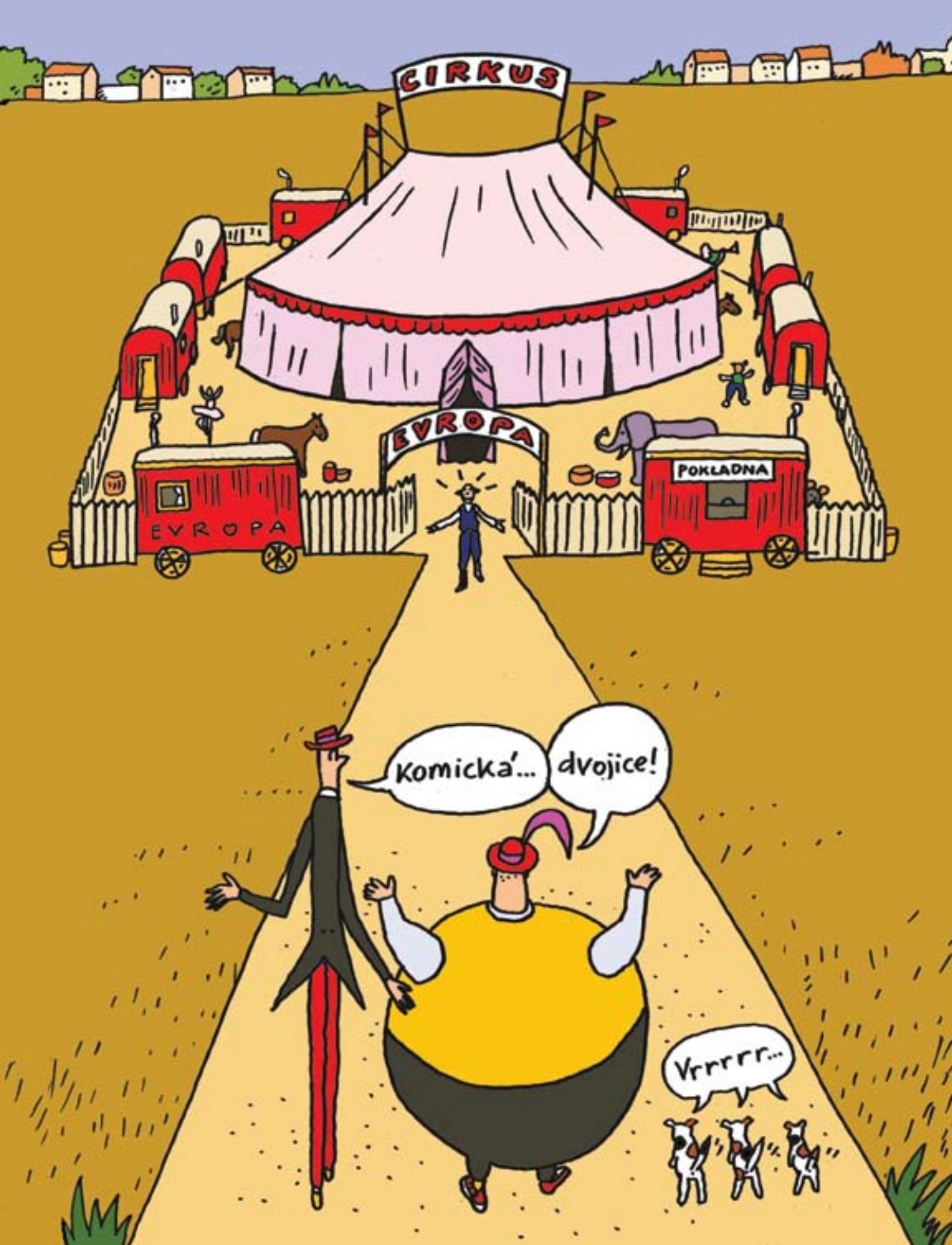
CIRKUS
EVROPA
EVROPA
POKLADNA
Komická'...
dvojice!
Vrrrrr...

Pan Buřtík se po očku podíval na pana Špejličku, a když viděl, že se mírně uklonil, uklonil se také. Ozval se slabý potlesk.

Oba kamarádi na sebe pohlédli, jako by jeden od druhého čekal radu, pak začali couvat zpátky za závěs a přitom se stále ukláněli.

Publikum udiveně zašumělo.

„Co to bylo?“ tázal se ředitel.